

б) економічні характеристики (рентабельність, продуктивність праці, фінансовий стан);

7) екологічні характеристики (рівень екологічної безпеки виробництва, можливості його сертифікації і атестації продукції);

8) інші види інформації (кліматичні умови, наближеність до джерел ресурсів і т.д.).

Література: 1. Котлер Ф. Основи маркетингу. – Новосибірськ: Наука. 1992. – 736 с. 2. Крушельницька О. В. Удосконалення системи управління витратами на реалізацію продукції на підприємствах /О. В. Крушельницька // Вісник ЖДТУ. – 2010.– № 1.– С. 125 – 129.

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Степаненко А.О.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Наук. керівник к.е.н., доц. Ніфатова О.М.

У широкому значенні інвестиційна діяльність – це діяльність, пов'язана із вкладенням коштів в об'єкти інвестування з метою одержання прибутку. Подібне трактування міститься в Законі "Про інвестиційну діяльність" [1], відповідно до якого під інвестиційною діяльністю розуміється вкладення інвестицій і практичні дії з метою одержання прибутку й (або) досягнення іншого корисного ефекту.

У вузькому значенні інвестиційна діяльність, власне інвестування, являє собою процес перетворення інвестиційних ресурсів у вкладення [4, с.26].

М.П.Денисенко наводить достатньо повне визначення: інвестиційна діяльність – сукупність виконуваних дій щодо ефективного вкладення коштів в інвестиційні програми і проекти, здатні принести достатню вигоду[3, с.46].

Основною метою управління інвестиційною діяльністю є забезпечення найбільш ефективних шляхів реалізації інвестиційної стратегії підприємства на окремих етапах його розвитку. В кінцевому підсумку воно набуває конкретного вираження в максимізації ринкової вартості підприємства та підвищенні добробуту його власників у поточному та майбутніх періодах.

Інвестиційна діяльність відбувається на основі:

– інвестування, яке здійснюють громадяни, недержавні підприємства, господарські асоціації, спілки і товариства, а також громадські та релігійні організації, інші юридичні особи, засновані на колективній власності;

– державного інвестування, здійснюваного органами влади і управління України, місцевих рад народних депутатів за рахунок коштів бюджетів, позабюджетних фондів і позичкових коштів, а також державними підприємствами та установами за рахунок власних і позичкових коштів;

– іноземного інвестування, що здійснюють іноземні громадяни, юридичні особи та держави;

– спільного інвестування, здійснюваного громадянами та юридичними особами України, іноземних держав [2, с.27].

Планування інвестиційної діяльності є необхідним процесом з ряду причин:

– для реалізації стратегій підприємство може використати різні види інвестицій, різний обсяг інвестиційних коштів, тому доцільно розробляти декілька альтернативних проектів;

- необхідність вибору з альтернативних інвестиційних проектів найбільш ефективного;
- необхідність якнайшвидшого отримання віддачі від інвестицій;
- планування сприяє зниженню ризику, що пов'язаний із прийняттям інвестиційних рішень [5, с.162].

Основними складовими інвестиційної діяльності є інвестиційна інформація, інвестиційна активність, джерела інвестицій, інвестиційний об'єкт, інвестиційна територія, інвестиційна культура, інвестиційні ресурси та суб'єкти інвестиційної діяльності.

Інвестиційна інформація охоплює всі матеріали і початкові дані, за якими здійснюють пошук і вивчення джерел інвестицій, залучення інвесторів, формування необхідних ресурсів, визначення замовника, вибір виконавця інвестиційного проекту.

Інвестиційна активність – це багатогранна, ініціативна, наступально організована діяльність у сфері інвестицій, що ґрунтується на заповзятливості і комерційному розрахунку, припускає ефективну взаємодію всіх елементів інвестиційного процесу з метою успішного здійснення розроблених проектів і досягнення наміченого соціально–економічного ефекту.

Джерела інвестицій є формами фінансового забезпечення інвестиційної діяльності (грошові кошти та інші ресурси для реалізації розроблених програм і проектів).

Потенційно суб'єктами джерел інвестування можуть бути держава, органи місцевого самоврядування, юридичні і фізичні особи, у т. ч. іноземні, які мають спеціально виділені або тимчасово вільні грошові кошти в кругообігу капіталу, певні нагромадження і заощадження, а також резервні та страхові фонди і можуть вкладати їх з метою одержання вигоди.

Згідно із Законом України «Про інвестиційну діяльність» інвестиційна діяльність може здійснюватися за рахунок:

- власних фінансових ресурсів інвестора (прибуток, амортизаційні відрахування, відшкодування збитків від аварій, стихійного лиха, грошові нагромадження і заощадження громадян, юридичних осіб тощо);
- позичкових фінансових коштів інвестора (облігаційні позики, банківські та бюджетні кредити);
- залучених фінансових коштів інвестора (кошти, одержані від продажу акцій, пайові та інші внески громадян і юридичних осіб);
- бюджетних інвестиційних асигнувань;
- безоплатних та благодійних внесків, пожертв організацій, підприємств і громадян[1].

Метою управління інвестиційною діяльністю підприємства є отримання максимального прибутку не тільки в поточному, але і у перспективному періодах. Це передбачає розв'язання низки питань, зокрема: розробка інвестиційної стратегії підприємства; пошук і формування інвестиційних ресурсів; оцінка ефективності проектів; формування і оцінювання інвестиційного портфелю; оцінка інвестиційної привабливості підприємства та ін.

Виходячи з вищенаведених даних можна зробити висновок, що система управління інвестиційною діяльністю підприємства є частиною загальної системи управління підприємством і включає розробку напрямів діяльності підприємства в частині інвестиційної, що орієнтована на збільшення прибутку, за рахунок

довгострокових вкладення капіталів, призначених для створення, розміщення, реконструкції, модернізації, технічного переозброєння підприємства.

Ефективність системи управління буде досягатись за рахунок покращення інвестиційної діяльності в основних її частинах: організаційна забезпеченість, інформаційна забезпеченість, планування, контроль, моніторинг інвестиційних проектів, проведення фінансово–економічних розрахунків, оцінка ефективності.

Управління інвестиційною діяльністю передбачає необхідність проведення фінансово–економічних розрахунків, які пов'язані з потоками грошових коштів в різні періоди. Вирішальною при цьому є оцінка вартості грошей, яка з часом змінюється з урахуванням норми прибутку на фінансовому ринку.

Література:1. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18.09.1991 р. №1560–XII зі змінами від № 3370–IV (3370–15) від 19.01.2006 // Відомості Верховної Ради України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1560-12>. 2. Гончаренко Л.П. инвестиционный менеджмент [Текст]: учебное пособие /Гончаренко Л.П. – М.: КНОРУС, 2005 – 256 с.– С. 27–29. 3. Денисенко М.П. Основи інвестиційної діяльності / М.П. Денисенко. – К.: Алерта, 2001. – 338 с 4. Ковтун Н. Теоретичні засади інвестиційного процесу та інвестиційної діяльності : співвідношення основних понять та категорій [Текст] / Ковтун Н. // Вісник київського національного університету ім. Т. Шевченка – 2008.–№ 101– С. 25–29 5. Нікітіна А.В. Інвестиційна діяльність в Україні: сучасний стан і перспективи розвитку / А.В. Нікітіна // Вісник Запорізького національного університету – 2010. – № 2(6). – С. 161–165

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ШВЕЙНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ВИСОКОГО РІВНЯ КОНКУРЕНЦІЇ

Дубініна А.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Науковий керівник к.е.н., доц. Лісун Я.В.

Що стосується інноваційної діяльності, то це – процес, спрямований на реалізацію результатів завершених наукових досліджень і розробок або інших науково–технічних досягнень у повий або вдосконалений продукт, що реалізується на ринку, у новий або вдосконалений технологічний процес, що використовується у практичній діяльності, а також супутні наукові дослідження і розробки. Інноваційна діяльність розпочинається з виникнення науково–технічної ідеї і завершується розповсюдженням продукту.

Суть інноваційної діяльності полягає в її напрямках:

- управління процесами створення нових знань;
- управління творчим потенціалом тих, хто створює нові знання;
- управління освоєнням та розповсюдженням (дифузцією) нововведень;
- управління соціальними та психологічними аспектами нововведень.

Інноваційна діяльність як система має такі властивості: взаємозв'язок і взаємодія всіх елементів, цілісність, узгодженість і синхронність у часі, узгодженість із завданнями і цілями організації, адаптивність, гнучкість до змін середовища, автономність управлінської структури, функцій управління, багатофункціональність і багатоаспектність, оновлюваність.